

Holly Hepburn

Een nieuw begin in
Thistledown Lane

Deel 1

Proloog

De pub had enkel staanplaatsen. Maura stond met één arm ongemakkelijk langs haar lichaam en de andere arm gebogen bij de elleboog zodat ze af en toe een slokje van haar drankje kon nemen, terwijl ze instemmend knikte op wat haar vriendin Ruth half boven de remake van ‘Do They Know It’s Christmas?’ uitschreeuwde dat uit de luidsprekers aan de muur schalde.

‘Ik kan gewoon niet geloven hoeveel mensen van school hier zijn. Het lijkt wel een halfjaarlijkse reünie.’

Daar kon Maura niets tegen inbrengen. The Strawberry in Edinburghs New Town was altijd al de favoriete pub geweest van de leerlingen van St Ignatius School die oud genoeg waren om te drinken, en ook van velen die dat nog niet waren, dus misschien was het geen verrassing dat zovelen waren teruggekomen voor de eerste kerst nadat ze van school waren gegaan. Voor sommigen was het een thuiskomst na hun eerste semester aan de universiteit of hogeschool en voor anderen was het gewoon een gelegenheid om bij te praten met vrienden. Maura had gemengde gevoelens over het feit dat er zoveel van haar oude klasgenoten waren, van wie ze sommigen liever nooit meer zou zien. Maar het was bijna Kerstmis, wat had ze anders verwacht? ‘Het is hier druk,’ brulde ze in de richting van Ruth, terwijl ze een wolk sigarettenrook van de man naast haar wegwiefde. ‘Zelfs koningin Sarah is er.’

Haar vriendin rekte zich uit om te zien waar Maura naar keek en fronste toen haar wenkbrauwen. ‘Natuurlijk is zij er

ook. Ze houdt weer hof, zoals gewoonlijk.’

Sarah Grant was het populairste meisje van hun jaar geweest, degene die zonder ook maar één puistje door de puberteit leek te komen, degene die de hoogste cijfers haalde zonder ooit iets over te hoeven doen, degene die het meest waarschijnlijk met een voetballer zou trouwen en in een opzichtige villa zou wonen met een chihuahua genaamd Gucci. Maura had haar dat nooit kwalijk genomen, dat zou hetzelfde zijn geweest als de zon verwijten dat hij schijnt, en het hielp dat ze in een heel andere sfeer van het schoolleven had verkeerd. Maura was stil en onopvallend geweest en had zich meestal in het kunstlokaal verstopt. Ze betwijfelde of koningin Sarah überhaupt wist dat ze in hetzelfde jaar hadden gezeten.

Er krulde weer een wolk grijze rook om hen heen en Maura werd zich plotseling bewust van hoe benauwd het was. Zo veel lichamen zorgden voor warmte, waardoor het hop- en appellaroma van de alcohol die werd gedronken nog sterker werd. De combinatie van muziek, het bombardement van andere gesprekken met plotselinge uitbarstingen van gelach en de verstikkende passieve rook deden Maura’s hoofd tollen. ‘Ik ga even naar buiten,’ zei ze tegen Ruth. ‘Ga je mee?’

Ruth sloeg de laatste slok van haar bier achterover en schudde haar hoofd. ‘Ik haal nog wat te drinken voor ons. Het zou me weleens tien minuten kunnen kosten voor ik bij de bar ben.’

Buiten was de nacht koel en aanzienlijk minder benauwd. De maan glipte tussen de wolken door en speelde verstopper-tje met de sterren, maar de temperatuur was mild voor december. De met kinderkopjes bedekte straat was leeg. Een blik op haar horloge vertelde haar dat het iets voor halfelf was, wat betekende dat de nacht nog jong was. De meeste drinkers in de stad zouden nog in een van de vele pubs zitten om optimaal van de feestelijke sfeer te genieten, voordat ze

rond middernacht naar een club zouden gaan. Maura was niet van plan zich bij hen aan te sluiten. Ze haalde leunend tegen de muur van de pub een paar keer diep adem en genoot van de heerlijk schone lucht, terwijl de bas door de stenen tegen haar schouderbladen trilde en ze wilde dat haar oren zouden ophouden met suizen. Ze had even tijd nodig om de pijn in haar slapen te verzachten, zei ze in zichzelf terwijl ze haar ogen sloot. Daarna zou ze weer naar binnen gaan om Ruth te zoeken.

Haar rust werd verstoord door de deur van de pub, die maar een paar centimeter van haar hoofd met een klap tegen de muur sloeg. Maura schrok en gilte, haar ogen schoten open en ze zag een eenzame figuur die in het licht van de straatlantaarn naar buiten strompelde. ‘Oef,’ zei hij toen de deur dichtging, waardoor het geluid van muziek en gesprekken werd gedempt en Maura de nieuwkomer kon bekijken, die rechtop was gaan staan en onvast om zich heen keek. ‘Urgh.’

‘Gaat het?’ vroeg ze voorzichtig.

Met een wankele, bijna cartooneske schommeling draaide de figuur zich om en knipperde die met zijn ogen naar haar. Maura herkende het gezicht. Het was Fraser Bell, nog zo’n lid van de populaire groep van school. Hij zag er meer dan een beetje gehavend uit. Zijn gewoonlijk onberispelijke haar zat in de war en zijn zwarte leren jas hing over één schouder, alsof het te veel moeite was geweest om hem goed aan te trekken. Hij keek Maura met wazige nieuwsgierigheid aan en deed een paar stappen naar haar toe. ‘Me’ mij gaat goed. En me’ jou?’

Door zijn gebrek aan coördinatie maakte hij een alarmerende slingerbeweging, waarvan Maura vreesde dat die in een botsing met de straatstenen zou eindigen. Automatisch stak ze haar hand uit om hem te ondersteunen. ‘Hier,’ zei ze, terwijl ze hem naar de muur trok. ‘Leun hier maar tegenaan.’

Hij deed wat ze voorstelde en net zoals zij even daarvoor had gedaan, ademde hij de nachtelijke lucht diep in. Zijn ogen gingen dicht. Maura wachtte af, terwijl ze tegen beter weten in hoopte dat hij niet over zijn nek zou gaan. Maar de seconden tikten voorbij en het enige wat ze zag, was het rustige op en neer gaan van zijn borstkas en Maura begon zich te ontspannen. Na bijna een minuut gaf ze aan haar nieuwsgierigheid toe en waagde ze een blik op zijn gezicht. Ze had hem vaak genoeg van een afstandje gadegeslagen, op weg naar en van de toneelstudio op school, en ze had stiekem naar hem gekeken in sommige van de andere lessen die ze samen hadden gevolgd. Ze kende de houding van zijn schouders, de gratie waarmee hij zich bewoog en de glinstering van zijn glimlach die zelfs de somberste dag kon opvrolijken. Als Sarah Grant een koningin was, dan was Fraser Bell een koning. Hij had hetzelfde onweerstaanbare vermogen om de aandacht te trekken, iets wat je volgens haar 'uitstraling' zou kunnen noemen, waardoor hij zelfs op zijn achttiende al opviel. Nu Maura zo dicht bij hem stond, werd ze zich bewust van de perfectie van zijn gelaatstrekken: de hoge jukbeenderen, de rechte neus, de stevige kin. Zijn wimpers waren donkerder blond dan zijn haar en langer dan ze zouden mogen zijn en pasten bij de fijne haartjes van zijn wenkbrauwen. Hij had volle lippen, hoewel ze op dat moment een beetje slap waren door de drank. Maura voelde haar handen trillen, het bekende verlangen van een keramiekstudent om wat ze zag in klei vast te leggen. En toen opende Fraser zijn ogen en keek haar recht aan. 'Hallo.'

Zijn blik was onverwacht helder voor iemand die zo onvast op zijn benen stond. Maura leunde haastig naar achteren en voelde zich betrappt. 'Hallo. Ik dacht dat je was flauwgevallen.'

Fraser slaakte opnieuw een diepe zucht, waardoor zijn adem in de koude lucht zichtbaar werd. 'Nee. Ik ben absoluut nog bij bewustzijn.' De woorden waren slechts lichtjes onsa-

menhangend, terwijl zijn blik over haar gezicht gleed. 'Hoe-
wel jij een droom zou kunnen zijn.'

Maura keek hem een beetje in verwarring gebracht aan. 'Nee, ik ben echt. Zal ik een van je vrienden halen? Micky of zo?'

'Nee, het gaat prima. Ik heb even wat frisse lucht nodig.' Hij hield zijn blik op haar gericht en er gingen een paar momenten voorbij toen er een frons op zijn voorhoofd verscheen. 'Wacht... Ik ken jou. Jij bent Laura. Nee, Morag.' Zijn frons werd dieper. 'Nee. Maura.'

Ze keek hem aan. 'Dat klopt.'

Hij knikte en het gebaar was komisch door zijn enthousiasme. 'Ik ben Fraser. Van school.'

Het idee dat ze niet zou weten wie hij was, bracht bijna een glimlach op haar gezicht. 'Ik weet het.'

'Jij was altijd zo mysterieus,' zei hij, terwijl hij haar met een intense maar ook enigszins wazige blik opnam. 'Mysterieuze Maura.'

Ze wist niet wat ze daarop moest zeggen, want ze was absoluut niet mysterieus geweest. Ze had alleen in een ander deel van het ecosysteem van de school gezeten. Dat bleek ook wel uit het feit dat hij drie pogingen nodig had gehad om haar naam goed te krijgen. Maar ze nam het hem niet kwalijk, vooral niet omdat hij duidelijk een slokje te veel op had. 'Ik ben helemaal niet myster...'

'Ja, dat ben je wel,' viel hij haar in de rede, terwijl hij onvast een vinger opstak. Voor het dramatische effect liet hij zijn stem zakken. 'Een engel is net als jij en jij bent als een engel.'

Maura voelde hoe haar mond openviel. 'Wat?'

Hij tikte tegen de zijkant van zijn neus, of probeerde het in elk geval. 'Dat is Shakespeare. *Henry v*.'

'O,' wist Maura uit te brengen en ze hoopte dat haar gezicht niet zo rood was als het voelde. Hij was altijd met theater bezig geweest, misschien studeerde hij zelfs wel theaterweten-

schap. ‘Luister, ik moet weer naar binnen. Red jij je in je eentje?’

‘Ik red me prima. Helemaal prima.’ Hij haalde diep adem, deed een opzichtige poging om rechtovereind te gaan staan en gleed toen langzaam langs de muur tegen haar aan.

Ze duwde hem weer overeind en nam hem aarzelend op. ‘Ik geloof niet dat dat zo is. Zal ik naar binnen gaan en even iemand halen?’

‘Je bent echt een engel,’ murmelde hij en hij draaide zijn hoofd om, waarbij hij haar met zijn blauwe ogen zo intens aankeek dat hij helemaal niet dronken leek. ‘Mag ik je kussen?’

‘Wat?’ De vraag kwam zo uit het niets dat haar antwoord als een kreet klonk. ‘Nee!’

Hij wendde zijn blik niet af. ‘Waarom niet?’

Maura haalde diep adem en dwong haar hart niet zo te bonzen. ‘Omdat... omdat we elkaar nauwelijks kennen. En je bent dronken.’

Fraser was een moment stil, alsof hij daarover moest nadenken. ‘Allebei waar.’ Toen klaarde zijn gezicht op. ‘Maar daarna zullen we elkaar beter kennen.’

Hij sprak de woorden met zo’n overtuiging uit dat ze op haar wang moest bijten om niet in lachen uit te barsten. ‘Dan ben je nog steeds dronken.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen, opende zijn mond om iets terug te zeggen en slaakte toen een zucht. ‘Daar kan ik niets tegenin brengen.’ Hij kreeg een spijtige uitdrukking in zijn ogen. ‘Is er echt geen hoop?’

Maura knipperde met haar ogen en wist niet zeker of ze hem serieus moest nemen. ‘Waarom wil je dat?’

Zijn ogen weken geen moment van de hare. ‘Omdat je een hemelse droom bent die elk moment kan vervluchtigen en ik er altijd spijt van zal hebben als we het niet doen.’

Niemand had haar ooit als een droom omschreven, laat

staan een hemelse droom, dacht Maura bedeesd. Het was zo absurd poëtisch dat haar hoofd ervan tolde. En dat was niet het enige wat ze voelde, diep in haar buik begon een zacht en warm gevoel te wervelen. Hij zag er zo goed uit, merkte een verraderlijk deel van haar brein op, bijna als een engel. Wat nog belangrijker was, was dat zijn logica op de een of andere manier overeenkwam met die van haar. Hij was Fraser Bell, de jongen op wie ze al jaren onbewust verliefd was, en hij vroeg haar om haar te mogen kussen. Zou zij deze gemiste kans ook niet betreuren? Ze zette haar logica opzij. ‘Oké.’

Hij keek haar even onderzoekend aan, alsof hij er zeker van wilde zijn dat ze werkelijk had toegestemd. Toen, langzaam, voorzichtig, boog hij zich naar haar toe om zijn lippen tegen de hare te drukken.

Voor Maura verdwenen de pub, de straat en de stad, overschaduwde door een pijnlijke zoetheid, die bij zijn aanraking begon en haar volledig overspoelde. Ze zweefde, gehuld in een cocon van gelukzaligheid, zich enkel bewust van hem. Ze durfde haar ogen niet te openen, bang dat ze wakker zou worden en zou ontdekken dat zij degene was die droomde.

‘Verdomme, Fraser, ik kan je ook geen moment alleen laten.’

De stem – vrouwelijk en vlak, maar met een ondertoon van amusement – werd vergezeld door een golf van rumoer uit de pub. De onderbreking sneed door Maura heen als een mes. Ze deinsde abrupt terug, wat Fraser een verbaasde grom ontlokte, en zag hoe Sarah Grant hen met samengeknepen ogen gadesloeg, wat haar luchtige toon tenietdeed. Fraser draaide zijn hoofd. ‘O, ben jij het. Dit is Maura. Je herinnert je Maura toch nog wel? Van school.’

Sarah nam haar met een snelle blik van top tot teen op en tuitte haar lippen. ‘Nee, om eerlijk te zijn niet. Ik dacht dat ze gewoon iemand was die je toevallig tegen het lijf was gelopen.’

Maura voelde een golf van gêne door zich heengaan. ‘Ik wilde niet... Hij...’

‘Het doet er niet toe,’ viel Sarah haar in de rede, terwijl ze haar armen over elkaar sloeg. ‘Je kunt hem nu wel loslaten. Ik zorg verder wel voor hem.’

Verontwaardiging vocht met verlegenheid toen Maura naar Fraser keek. Moest ze zich terugtrekken? Of uitleggen dat Fraser haar had gekust en niet andersom? Hij beantwoordde haar blik en was zich blijkbaar niet bewust van de strijd die om hem heen woedde en hij glimlachte. ‘Dank je. Dat was heerlijk.’

De intimiteit van zijn glimlach trok haar bijna weer naar hem toe. Het was heerlijk geweest, een hemels gestolen moment dat geen van beiden had verwacht, maar dat ze allebei hadden herkend. Maar Sarahs spottende toon had haar met een harde klap weer met beide benen op de grond gezet en nu drong de realiteit zich weer op. Hij was Fraser Bell. Wat had ze verwacht? Had ze wel nagedacht? Het leek er niet op. Met een rood gezicht liep Maura weg van Fraser en haastte zich zonder iets te zeggen naar de veiligheid van de pub.